

Arrest

nr. 115 545 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Kandaro, gelegen in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Begin jaren '80, net na de inval van de Sovjet-Unie in Afghanistan vluchtte uw vader naar Canada. Hij verkreeg er het Canadees burgerschap en liet vervolgens zijn twee broers naar dat land overkomen. In de eerste helft van de jaren '90 kwam uw vader bij jullie op bezoek in Kunar. Hij had alles geregeld zodat jullie met hem naar Canada konden gaan. Tijdens dat bezoek werd hij gearresteerd door Hezb-i-Islami. Ze beschuldigen hem ervan dat hij zich in Canada had bekeerd en niet langer een moslim was.

Omdat uw vader ook de rest van zijn familie naar daar wilde brengen, werd hij door Hezb-i-Islami gedood.

Na de dood van uw vader gingen jullie bij uw oom, G. H. G., wonen in het dorp Shinkorak, eveneens gelegen in het district Shaygal wa Shital. Als oudste zoon van uw vader vreesde u eveneens te zullen worden vermoord door Hezb-i-Islami waardoor u een erg teruggetrokken bestaan leidde.

In het voorjaar van 2009 ging u met de Canadese documenten van uw vader naar een militaire basis van de Amerikaanse troepen nabij het dorp Topchi, in het district Asadabad. U wou daar te weten komen of u met de documenten van uw vader naar Canada kon gaan. Op de militaire basis kreeg u te horen dat men u daar niet kon helpen en dat u de Canadese ambassade moest contacteren.

Drie weken na uw bezoek aan die basis voerden Amerikaanse troepen een aanval uit tegen de opstandelingen in uw district. Hierbij kwam onder meer een commandant van Hezb-i-Islami om het leven. Na die aanval kreeg uw familie dreigbrieven waarin stond dat men u had gezien aan de basis van de Amerikanen en dat u verantwoordelijk was voor de dood van de commandant omdat u een spion was voor de Amerikanen. Omdat u inzag dat uw leven in gevaar was vertrok u eind 2009 uit Afghanistan. U reisde door naar het Verenigd Koninkrijk waar u begin januari 2010 werd aangehouden en opgesloten. U vroeg er asiel aan, maar deze aanvraag werd geweigerd. Op 28 februari 2010 werd u gerepatriëerd naar Kabul.

Na uw terugkeer ging u opnieuw bij uw oom in Shinkorak wonen. Uw oom werkte als procureur-generaal in de provinciale hoofdstad Asadabad. Na uw terugkeer kreeg uw oom een brief van de taliban waarin stond dat u en uw broer, S. M. (OV: 11/14588; CG: 11/14588), spionnen waren voor de buitenlanders. Hij werd aangemaand om jullie uit zijn huis te verbannen en om zelf te stoppen met zijn werk bij de overheid. Toen hij begin mei 2010 op de terugweg was naar zijn woning, werd hij in het district Shaygal wa Shital tegengehouden en ontvoerd door opstandelingen. Vier dagen na zijn arrestatie stuurde Hezb-i-Islami een brief naar het huis van uw oom waarin stond dat hij u en uw broer niet langer onderdak mocht geven en dat jullie zich moesten overgeven aan Hezb-i-Islami.

Begin 2011 verliet u samen met uw broer Afghanistan. Jullie namen het vliegtuig in Kabul en vlogen naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam jullie op 12 april 2011 aan in België. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

Enkele dagen voor uw asielaanvraag werd uw oom door zijn kidnappers gedood in Kunar. Zijn stoffelijke resten werden nadien overgedragen aan uw familie.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaanse identiteitsdocumenten) van u en uw broer, een (dreig)brief van Hezb-i-Islami, een (dreig)brief van de taliban, twee brieven van de ouderen uit uw regio ter bevestiging van uw problemen, een krantenartikel over de dood van uw oom, een kopie van het Canadese paspoort van uw vader, schoolattesten van uw broer, twee Afghaanse kieskaarten van uw vrouw, één kieskaart van uw moeder en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met Hezb-i-Islami en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de achterliggende reden van uw bezoek aan de Amerikaanse basis in Topchi niet plausibel zijn. Zo verklaarde u dat uw vader stierf net voor de taliban de macht in Afghanistan overnamen van de moedjahedien (CGVS, p. 4). Aangezien de taliban opkwamen sinds 1994 en in 1996 het grootste gedeelte van Afghanistan in handen hadden, betekent dit dat uw vader vermoedelijk in de eerste helft van de jaren '90 om het leven kwam. Vervolgens zou u in 2009, ongeveer 15 jaar na de dood van uw vader, met diens Canadese documenten naar de Amerikaanse militaire basis in Topchi zijn gegaan om te weten te komen of het mogelijk was voor u om met die documenten naar Canada te gaan (CGVS, p. 8-9). U verklaarde dat u voordien nooit een dergelijke poging had ondernomen omdat u een kind was en u angst had (CGVS, p. 10). Dit is een erg opmerkelijke verklaring aangezien op basis van uw huidige leeftijd, kan worden afgeleid dat u in 2009 reeds 32 jaar oud was (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u meer dan tien jaar na de dood van uw vader plots besloot dat u naar Canada wilde gaan, verklaarde u dat het moeilijk was voor u in Afghanistan en dat u daardoor verplicht was om te vertrekken (CGVS, p. 10).

U verklaarde verder dat u naar de basis in Topchi ging omdat u dacht dat de Amerikanen u zouden kunnen helpen, maar u zou er te horen hebben gekregen dat het een louter militaire basis was en dat ze u daar niet konden helpen (CGVS, p. 9). Toen u de logische vraag werd gesteld waarom u had gedacht dat Amerikanen ervoor zouden kunnen zorgen dat u naar Canada kon gaan, verklaarde u vreemd genoeg dat u niet in staat bent om het onderscheid te maken tussen Amerika en Canada en dat

dit voor u allemaal hetzelfde is (CGVS, p. 10). Aangezien uw vader en uw ooms verschillende jaren in Canada hebben verbleven en mogelijk nog steeds verblijven, is deze verklaring evenwel weinig aannemelijk (CGVS, p. 3-5). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de Amerikaanse militairen in Topchi u zouden hebben aangeraden om de Canadese ambassade te contacteren, maar u dit naar eigen zeggen hebt nagelaten omdat er toen geen Canadese ambassade in Afghanistan aanwezig was en u zich niet naar Pakistan kon verplaatsen (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat Canada in september 2003 een ambassade heeft geopend in Kabul.

Bijgevolg is het weinig plausibel dat u in 2009, vijftien jaar na de dood van uw vader en zonder dat hier een concrete aanleiding voor was, plots zou hebben besloten dat u naar Canada zou gaan. Dat u er vervolgens met dit doel voor ogen niet aan zou hebben gedacht om de Canadese ambassade in Kabul te contacteren, maar u zich naar een Amerikaanse militaire basis in uw provincie zou hebben begeven, is dermate weinig aannemelijk dat er dan ook nog moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw beweerd bezoek aan de basis van Topchi. Aangezien uw bezoek aan de militaire basis van Topchi aan de basis ligt van de problemen waardoor u Afghanistan bent ontvlucht, komt de geloofwaardigheid van deze problemen logischerwijs onder grote druk te staan.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat net u er vervolgens door Hezb-i-Islami van werd beschuldigd aan de basis te liggen van de aanval van de Amerikanen in het district Shigal, een drietal weken na uw bezoek aan de basis van Topchi. U verklaarde immers zelf dat er een inwoner van uw dorp in die basis werkt en dat er veel Afghanen aanwezig waren in die basis op het moment van uw bezoek (CGVS, p. 9 en 18). Gevraagd waarom Hezb-i-Islami net u aanwees als de spion van de Amerikanen, verklaarde u dat u aan die basis was gezien en dat u afkomstig bent uit het district Shigal. Toen u erop werd gewezen dat het toch veel logischer zou zijn indien de inwoner uit uw dorp die in die basis werkt door Hezb-i-Islami als de schuldige zou worden aangeduid, paste u uw verklaringen aan en zei u dat ze achterdochtig waren omdat ze voordien uw vader hadden vermoord (CGVS, p. 18-19). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw vader reeds 15 jaar voordien werd gedood en het bijgevolg weinig waarschijnlijk is dat u in een ander district door een informant als dusdanig zou zijn herkend. Hiernaar gevraagd moest u toegeven dat u niet wist wie aan Hezb-i-Islami zou hebben doorgegeven dat u op de basis van Topchi was geweest (CGVS, p. 18-19).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u erg vaag blijft wanneer u enkele cruciale gebeurtenissen (ten opzichte van elkaar) in de tijd moet situeren. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek naar Londen, naar de basis in Topchi ging (CGVS, p. 8). Drie weken na uw bezoek aan de basis zou de aanval van de Amerikanen in uw district hebben plaatsgevonden en vervolgens zou Hezb-i-Islami binnen de drie weken twee dreigbrieven naar uw woning hebben gestuurd (CGVS, p. 10-11). Na de ontvangst van deze brieven zou u uit Afghanistan zijn vertrokken, maar vreemd genoeg kunt u zelfs niet bij benadering meedelen hoelang het heeft geduurd voor u effectief bent vertrokken. Zelfs toen u werd gevraagd of uw vertrek één week, een maand of vijf maanden na de ontvangst van de laatste brief had plaatsgevonden, verklaarde u dit niet te weten (CGVS, p. 12). Aangezien het vertrek uit uw land van herkomst een zeer ingrijpende periode uit uw leven betreft, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent specifiekere kunt zijn.

Ook over het moment waarop uw oom werd ontvoerd, legde u enkele bijzonder vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw oom werd ontvoerd nadat u vanuit Groot-Brittannië was teruggestuurd naar Afghanistan en dat u vier dagen later een dreigbrief ontving van Hezb-i-Islami (CGVS, p. 11-13). Vreemd genoeg bleek u niet in staat om mee te delen hoe lang u al terug in Afghanistan was toen die gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. U kon zelfs niet meedelen in welk seizoen die incidenten waren gebeurd (CGVS, p. 13). Voorts bleek u evenmin in staat om mee te delen hoe lang na de ontvoering van uw oom u en uw broer uit Afghanistan zijn vertrokken. U verklaarde dat inwoners van Afghanistan zich door de algemene situatie in hun land geen data meer kunnen herinneren en voegde hier aan toe dat uw verstand toen niet goed werkte (CGVS, p. 14 en 29). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar (begin van) bewijs heeft voorgelegd om die bewering te ondersteunen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS dat u in staat was de vragen te begrijpen en ze te beantwoorden. Dat u niet in staat blijkt om de ontvoering van uw oom, bij wie u inwoonde, in uw eigen vluchtrelaas in te passen, doet dan ook vragen rijzen over uw effectieve band met deze ontvoerde procureur uit de provincie Kunar. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs hebt voorgelegd dat u of uw broer effectief familie zouden zijn van de bewuste procureur die in 2011 door de opstandelingen werd vermoord.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de door u beweerd problemen met Hezb-i-Islami of de taliban, die in uw district nagenoeg dezelfde organisatie zouden zijn (CGVS, p. 16), aannemelijk te maken.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat ook uw broer Shadtullah er niet in geslaagd is om de problemen met de opstandelingen waardoor hij uit Afghanistan is gevlucht, aannemelijk te maken.

Gevraagd waarom hij er in de brieven van de opstandelingen eveneens van werd beschuldigd dat hij spioneerde voor de buitenlanders, verklaarde uw broer dit niet weten en zei hij dat dit aan de opstandelingen lag. Hij voegde hier nog aan toe dat wanneer in Afghanistan één lid van de familie iets verkeerd doet, de hele familie daardoor problemen krijgt (CGVS 11/14588, p. 7). Aangezien Shadtullah's vluchtrelaas volledig aan het uwe gelieerd is en daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de opstandelingen in Afghanistan, kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de problemen waardoor uw broer Shadtullah samen met u uit Afghanistan is vertrokken.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar, dient te worden gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de provinciehoofdstad Jalalabad van de naburige provincie Nangarhar kan vestigen.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds erg verschillend is naargelang de regio. Er blijkt eveneens uit dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 weliswaar verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat ook binnen de provincie het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Met betrekking tot de situatie in Jalalabad kan dan ook worden gesteld dat er geen sprake is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. De stad Jalalabad kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de

asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

U verklaarde dat u in Afghanistan nooit hebt gewerkt uit angst voor Hezb-i-Islami omdat die groepering uw vader had gedood. U gaf aan dat u voorafgaand aan uw bezoek aan de militaire basis in Topchi in 2009 nooit bedreigingen hebt ontvangen, maar u verklaarde dat u vreesde te zullen worden gedood omdat u de zoon van uw vader bent (CGVS, p. 7-8). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u vijftien jaar lang nooit zou hebben gewerkt uit angst voor Hezb-i-Islami, terwijl die beweging u voor 2009 op geen enkel moment heeft bedreigd. Uw bewering dat 99 procent van de mensen in uw regio thuisblijft en niet werkt, is niet serieus (CGVS, p. 25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens die periode wel bent getrouwd en zeven kinderen hebt verwekt bij uw partner (CGVS, p. 20-21). Toen u erop werd gewezen dat het de plicht is van een asielzoeker om zicht te bieden op zijn reële levenssituatie voor zijn vertrek in zijn land van herkomst, verklaarde u dat u thuis spelletjes speelde met uw kinderen en herhaalde u dat u nooit hebt gewerkt in Afghanistan (CGVS, p. 25-26). U en uw familie zouden in Afghanistan geleefd hebben van de opbrengst van de landbouwgrond jullie aan een boer verpachtten, maar al die grond zou nu zijn verkocht om de in totaal drie reizen van u en uw broer naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 7 en 29-30).

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u steeds thuis bleef en 15 jaar lang niets anders hebt gedaan dan spelletjes met uw kinderen te spelen. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk blijkt om op twee jaar tijd twee keer naar Europa te reizen, u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen en werk te vinden (CGVS, p. 25). Bovendien is uw familie in staat om op twee jaar tijd drie illegale reizen van Afghanistan naar Europa te bekostigen. Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke persoonlijke activiteiten in Afghanistan, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw (reële) verblijfssituatie. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw broer, de schoolattesten van uw broer en de kieskaarten van uw moeder en vrouw, bevestigen enkel de identiteit, herkomst en nationaliteit van u en uw familie, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Wat betreft de Canadese identiteitsdocumenten van de genaamde Velayat Khan Mafton, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd dat deze persoon effectief uw vader zou zijn. En zelfs indien dit effectief het geval zou zijn, dan nog zijn deze documenten op zich niet in staat om bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te wijzigen. Het krantenartikel over de ontvoering en de dood van een procureur uit Kunar, bevestigt enkel dat deze procureur werd gedood, maar toont op geen enkele manier aan dat deze man uw oom is. Wat betreft de (dreig)brieven van de opstandelingen en de brieven van twee lokale raden die uw problemen bevestigen, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn derhalve enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Het verzendingsbewijs uit Jalalabad toont e

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen juncto artikel 48/ en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij door Hezb-i-Islami verantwoordelijk werd geacht voor de dood van een van hun commandanten na een aanval van Amerikaanse troepen in zijn district. Verzoeker had immers de Amerikaanse basis bezocht met het doel daar te vernemen of hij met de documenten van zijn vader naar Canada kon gaan. Verzoekers bezoek aan de militaire basis ligt, volgens zijn verklaringen, aan de oorsprong van zijn beweerde problemen met Hezb-i-Islami

Niet enkel kan verzoeker geen plausibele verklaring geven voor het feit dat hij in 2009, vijftien jaar na de dood van zijn vader en zonder dat hier een concrete aanleiding voor was, plots zou hebben besloten dat om naar Canada te gaan. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker er niet aan gedacht zou hebben om de Canadese ambassade in Kabul te contacteren, maar zich in de plaats hiervan naar een Amerikaanse militaire basis in zijn provincie zou hebben begeven. Verzoekers verklaring dat hij niet in staat is om het onderscheid te maken tussen Amerika en Canada is niet aannemelijk aangezien verzoekers vader en ooms verschillende jaren in Canada hebben verbleven en er mogelijk nog steeds verblijven. Bovendien verklaarde verzoeker dat de Amerikaanse militairen in Topchi hem zouden hebben aangeraden om de Canadese ambassade te contacteren. Hij zou dit naar eigen zeggen nagelaten hebben omdat er op dat ogenblik geen Canadese ambassade in Afghanistan aanwezig was terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk blijkt dat Canada in september 2003 een ambassade heeft geopend in Kabul. Dat verzoeker ten slotte niet aannemelijk kan maken waarom net hij door Hezb-i-Islami als de schuldige zou worden aangeduid terwijl het veel logischer zou zijn indien dit de inwoner uit verzoekers dorp die in die basis tewerkgesteld is, zou zijn verhindert nog enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen over zijn beweerde bezoek aan de basis van Topchi. Aangezien verzoekers bezoek aan de militaire basis van Topchi aan de basis ligt van de problemen waarvoor hij Afghanistan zou hebben ontvlucht komt de geloofwaardigheid van deze problemen dienvolgens eveneens in het gedrang.

Verzoeker blijkt doorheen zijn verklaringen ook erg vaag wanneer hij cruciale gebeurtenissen in de tijd moet situeren. Zo kan verzoeker zelfs niet bij benadering aangeven wanneer hij na de ontvangst van de dreigbrieven Afghanistan een eerste maal verlaten heeft om naar Londen te gaan. Verzoeker verklaarde ook dat zijn oom procureur-generaal, bij wie hij inwoonde nadat hij was teruggekeerd uit Londen, ontvoerd en vermoord zou zijn door de taliban omdat verzoeker en zijn broer door hen beschouwd werden als spionnen in dienst van de buitenlanders. Echter blijkt verzoeker niet in staat om de ontvoering van zijn oom, bij wie hij inwoonde, in zijn eigen vluchtrelaas in te passen. Verzoeker kan zelfs niet duiden in welk seizoen deze gebeurtenissen plaats zouden hebben gehad. Hoe dan ook brengt verzoeker noch zijn broer enig begin van bewijs bij dat zij effectief familie zouden zijn van de bewuste procureur die in 2011 door de opstandelingen werd vermoord.

Terecht kon de bestreden beslissing, gelet op al deze vaststellingen, concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Verzoeker beperkt zijn verweer tot de stelling dat “*Verzoeker volhardt in zijn uiteenzetting voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De tegenstrijdigheden waar verwerende partij zich op beroept zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te ondermijnen.*” Een dergelijk verweer is niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier te ontkrachten.

Aangezien aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: Jalalabad is net als andere steden stevig in handen van de overheid. Complexe aanvallen viseren voornamelijk hoge profielen, met name overheidsgebouwen, personen verbonden aan de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid. De meeste *Internally Displaced Persons* (IDP's) nemen hun toevlucht tot de stad waarbij de meerderheid in gehuurde woningen terecht kan en sommigen onderdak krijgen van gastgemeenschappen of vrienden en verwanten. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Jalalabad blijkt perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013). Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Jalalabad te vestigen.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER